

št. 2

leto 1982/83

stezice

Steziice

Glasilo novomeških gimnazijcev

Letnik XXX

Leto 1982/83

Številka 2

Urejuje uredniški odbor: Mateja Cekuta, 3.b
Mojca Hvala, 3. d
Danica Jerkovič, 2.e
Boža Kralj, 4.e
Suzana Potočar, 3.b

Glavni urednik Suzana Potočar
Odgovorni urednik Milan Osolnik
Mentorica profesor Jevnikarjeva
Opremil Bojan Jaklič, 3.b
Tehnična skupina: Bojan Jaklič, 3.b
Igor Kupljenik, 3.b
Jani Mislej, 3.b

Naklada 300 izvodov

Cena posameznega izvoda 15 dinarjev

I. DOGAJANJA, DOGAJANJA, DOGAJANJA, DOGAJANJA, DOGAJANJA

PRIHAJA NAJLEPSI DEL ŠOLSKEGA LETA

Polovica šolskega leta je za nami, pred vrati je tako težko pričakovani oddih. Ko smo imeli že toliko hudih besed in prerekanj zaradi teh počitnic, pa poglejmo, kaj bodo delali naši dijaki med tem časom. Iz odgovorov je jasno, kako smo si različni.

Mojca, 3.d: Na Veliko planino grem kuhat prijateljem, ki se bodo smučali. Uživam v tem.

Lučka, 2.e: Popolnoma nič.

Nataša, 3.a: Trenirala bom gimnastiko na Češkem. Lepo.

Branka, 1.b: Kitaro bom igrala.

Tri dekleta iz 3.a: Taborit gremo v Raduljo, drugače se bomo dolgočasile, morda bomo pletle.

Boštjan, 1.b: Učil se bom.

Irena, 4.c: Sedela bom doma, šivala in pletla.

Boštjan, 3.d: Smučal bom, drugo mi vredno omembe.

Vesna, 3.c: Ni za občinstvo.

Slavka, 4.e: Se ne vem. Raje vprašaj Milico.

Milica, 4.e: Mene čaka 300 strani nemškega čtiva. Zabavno, ne?

Metka, 4.c: Smučala bom, odvisno od razpoloženja.

Vojka, Mateja, 4.e: Najprej se bova pošteno naspali, če bo dovolj snega, pa ne bova pozabili na užitke ob snegu.

Melita, 1.b: Igrala bom ping-pong z rdečimi pikastimi žogicami.

Andrej, 4.a: "Laufal" bom okrog.

Kaj pa pravijo naši tovariši profesorji?

Prof. Valentinčičeva: Smučat v Avstrijo ne grem, šla pa bom malo v hribe.

Prof. Ristič: Ne vem. Ne razmišljam še tako daleč. Najbrž bom študiral.

Prof. Šporarjeva: Malo se grem smučat, malo se bom pa izobraževala na seminarjih.

Pa veliko sreče in užitkov!

Mihaela Kovačič, 1.b

Smiljana Božič, 4.e

VSE BO ZAMRLO NEKOČ BREZ SPOMINA

(Miran Jarc)

Bil je lep decembrski večer. Žalosten morda, a lep. Zbrali smo se v čitalnici študijske knjižnice, da bi se spomnili Mirana Jarca, pesnika, ki je pred štiridesetimi leti v gozdovih Kočevskega Roga končal svojo življenjsko pot. Sloka podoba pesnika, z mračnim, izžetim obrazom in dolgimi, bolešno se upirajočimi prsti, kakor si ga je v trenutku prehoda iz življenja v smrt zamislil Božidar Jakac, je bdela nad nami ta večer, Jarčeve pesmi pa so nas ponesle v nek drug, v modre dalje in večnost usmerjen svet.

"Z Jarčevo poezijo stojimo na pragu vesolja, na pragu najgloblje pesniške imaginacije, zato je za razumevanje njegovih pesmi potrebna velika zavzetost vsakega posameznika," je v uvodnih besedah dejal profesor France Pibernik. Ta večer smo prisluhnili Jarčevim pesmim iz zbirk Človek in noč in Novembrske pesmi ter odlomkom iz dnevnika, spoznali pa smo tudi nekaj pisem, ki jih je z Roga poslal družini. Kako nenavaden človek se nam odkriva v besedah teh pisem! Kako drugačen svet je to! Jarc ne piše o bojih in žrtvah, o junakih in premaganih, piše o sebi in svojih dvomih, o eni sami neomajni veri - v lepšo prihodnost. "Veš, tukaj smo vsi na ti," navdušeno sporoča Jarc, ta "tujec v življenju", kakor ga je nekoč označil Josip Vidmar.

Ko spoznavamo ta pisma, laže vstopamo v pesnikov svet, razumljivejše so nam celo njegove zgodnje pesmi. Verjamemo jim, ne dvomimo o njihovi iskrenosti. Tudi Božidar Jakac, ki mu po štiridesetih letih spomin na Jarca prikliče solze v oči, je v pogovoru dejal: V začetku njegovim pesmim kar nekako nisem mogel verjeti,

a spoznal sem, da gre vse globlje in globlje!"

Povezanost Jarca in Jakca presega raven prijateljstva dveh mož. Bila je to globoka prepletenost dveh življenjskih usod. "Bil je del mene in sam sem bil del njegova," je dejal Božidar Jakac. Zdi se, da si slikar še danes ne more oprostiti zadnjega srečanja s pesnikom, ko si, zatopljen v delo, ni mogel odtrgati trenutka za stisk prijateljeve roke. Mislil je na ta izgubljeni trenutek, ko je iskal pesnikov grob na Rogu, mislil, ko je pisal pisma mrtvemu pesniku, in misli še danes, ko pravi: "Naj živi spomin na najboljšega prijatelja, kar sem jih kdaj imel v življenju, spomin na Mirana Jarca."

V njegov spomin so v knjižnici pripravili tudi razstavo, ki nam predstavlja skromen del Jarčeve dejavnosti. Pesmi, prozna dela, dramatika, kritike, prevodi, eseji - na vsa ta področja je posegal. Za trenutek me je pritegnil Jarčev sestavek o Franzu Kafki, ki ga je objavil leta 1931. "Toliko je ekspresionist (Kafka), kolikor je vendar vsa umetnost ekspresionistična - izrazna v tem pomenu, da je izraz odgovor človeka, ki čuti vezanost med seboj in višjim v kozmosu, odgovor človekov na vsiljeno mu zagonetno zapoved od vekomaj." Tako piše Jarc o Kafki. Toda mar ni to tudi iskrena izpoved pesnika samega? Mar ni tudi sam občutil te vezanosti, mar je ni tudi sam izrazil? Bolj ko beremo Jarčeve besedne stvaritve, bolj se nam odkriva to izrazito subjektivno doživljanje vsakega dela, vsakega dogodka. Sam je že leta 1922 zapisal: "Sicer pa pisatelj konec koncev riše le sebe in svoje boje za uravnovesenje v življenju." Če pristopimo k njegovemu delu s tega stališča, potem je Miran Jarc pomemben pesnik.

Bil je lep decembrski večer. Žalosten morda, a lep.

Stojan Pelko, 4.c

COCO IN POEZIJA

30.10.1982 je bilo v Trebnjem srečanje pesnikov in pisateljev začetnikov. Udeležile smo se ga tudi tri dijakinje naše šole. Sodelovali smo predvsem dijaki srednjih šol, prevladovala je poezija. Najprej je tajnik trebanjskega kulturnega društva podal splošno oceno naših prispevkov. Naša poezija se mu zdi subjektivna. Povedal je, da vsakdo, ki napiše pesem, še ni pesnik. Tako sva dobili občutek, da se tisti, ki smo prišli na srečanje, želimo le uveljavljati.

V pogovor je skušal vključiti tudi nas, začetnike. Vendar mu to ni uspelo, ker se je pogovor dvigal na vedno višjo raven. Potrebno bi bilo večje poznavanje svetovne sodobne poezije, deloma rudi proze. Tako so sodelovali le On, Owa in že znani tajnik. Vzpodbudil nas ni niti "coco", sadni sokovi niti piškoti. On (če ga sedaj predstaviva - Jani Benk) je bil res zaslužen za republiško srečanje v Gradišču, ki bo februarja. Nisva pa mogli razumeti nekaterih drugih, ki se "gredo kulturo". Širokoustno govore o kulturnih vrednotah, pri tem pa mislijo le na svoj uspeh.

Tako sva se vedno bolj spraševali, kaj najini osebnosti iščeta tam...

Sledil je še kulturni večer v trebanjski galeriji. Najprej sva si ogledali razstavljene slike. Obšel naju je prijeten občutek, ki pa je izginil ob prihodu poslušalcev. Zdelo se je, da so bili s programom zadovoljni.

Naše srečanje se je končalo v gostilni, a brez naju.

Pohvalili bi organizacijo srečanja. Naknadno so nama poslali še tri izvode Samorastniške besede z novoletno čestitko.

Milica in Boža, 4.e

Naši dijaki se literarno udejstvujejo tudi ob drugih prilikah.

Ob mesecu požarne varnosti je Občinska gasilska zveza razpisala natečaj za pisanje nalog in izdelavo ročnih izdelkov. Na natečaj se je odzvala tudi naša šola.

Ksenija Radminič iz 1.d razreda je dobila 1. in 2. nagrado, Draga Rapuš - prav tako iz 1.d - pa 3. nagrado.

Za uspeh obema iskreno čestitamo.

Odzvali smo se tudi na natečaj za literarne naloge, ki ga je razpisala OK ZSMS Novo mesto ob 22. decembru.

Ksenija Radminič iz 1.d razreda je dobila 2. nagrado.

Sodelovali sta tudi Alenka Matjašič in Andreja Suštaršič; obe sta bili povabljeni na prireditev v garnizon 22. decembra.

KLUB OZN PRAZNUJE DESETLETNICO

26. oktobra je minilo deset let od ustanovitve kluba OZN na naši šoli. V prvem letu dejavnost kluba še ni bila tako močna, saj so si člani nabirali izkušnje za bodoče delo. Naslednje leto pa je bilo že bolj plodno. Lakota, ta neusmiljena zver vsega človeštva, je bila tema srednješolskega literarnega natečaja. Na slovesno podelitev knjižnih nagrad najboljšim avtorjem sta prišla tudi novinarja ljubljanske televizije Uroš Lipušček

in Tone Hočevnar. Navezali so tudi stike z osnovnošolskimi in črnomaljskim klubom OZN.

V šolskem letu 1974-75 so govorili o raznih aktualnih dogodkih, se udeležili republiškega kviza in v finalnem delu zasedli 3. mesto. Na srečanju klubov OZN v Slovenjem Gradcu je mentorica prof. Čertaličeva prejela priznanje za uspešno vodenje kluba. V istem letu so povabili na obisk tudi koroško pisateljico Anito Hudl. Leto kasneje so za svoje delo prejeli priznanje OK ZSMS Novo mesto. Ob dogodkih na avstrijskem Koroškem so pripravili protestno zborovanje, niso pa pozabili pomembnih dogodkov iz neuvrščenega in blokovskega sveta. V naslednjem letu so govorili o položaju Slovencev na Koroškem, o Angoli, Kitajski, rasni diskriminaciji na afriškem jugu, dejavnosti neuvrščenih, pripravili pa so tudi več razstav ob spominskih dnevih OZN, proslave v počastitev 24. oktobra - dneva OZN pa se je udeležil tudi Uroš Lipušček. Referati v letu 1977-78 so bili izredno zanimivi, saj so govorili o Titovi poti miru in neuvrščenosti, Beograjski konferenci evropski varnosti in sodelovanja, Helsinški listini, velesilah. Tako kot v preteklih letih so se tudi v tem letu udeležili kviz tekmovanja klubov OZN, kjer so na regionalnem tekmovanju zasedli dobro 2. mesto.

V šolskem letu 1978-79 so pripravili predavanje o sporazumu v Camp-Davidu, o Kubi, Mehiki, mednarodnem terorizmu, posledicah mirovnega sporazuma med Egiptom in Izraelom ter druga. Havana 1979 je pritegnila pozornost vse svetovne javnosti, tako tudi našega kluba v letih 1979-80. Poleg tega so obravnavali še Kardeljevo knjigo Zgodovinske korenine neuvrščenosti, se pogovarjali o posegu ZDA v Iran, sovjetski intervenciji v Afganistanu, gospodarskem sporazumu med Jugoslavijo in

in EGS in novem mednarodnem ekonomskem redu. Leto 1979 je bilo proglašeno za mednarodno leto otroka in ob tej priložnosti so klubovci pripravili radijsko oddajo. V naslednjem šolskem letu je gimnazijska ekipa kluba OZN na finalnem tekmovanju dosegla 4. mesto, Simoni Furlan pa je bila za literarni prispevek na natečaju RC KOZN podeljena 2. nagrada. Novembra sta Simona Furlan in Tanja Čibej z mentorico prof. Čertaličevo na študijski ekskurziji obiskali sedež OZN v Zenevi ter se srečali z našimi predstavniki v OZN.

V preteklem šolskem letu je bila zanimiva anketa kluba o poznavanju dogajanj doma in v domovini. Mentorica prof. Čertaličeva je prejela republiško priznanje za uspešno vodenje kluba OZN na naši šoli, za uspešno vodenje občinskega centra klubov OZN pa je dobila priznanje Tanja Čibej.

Vsa leta člani kluba marljivo urejamo tablo, preko katere dijake obveščamo o dogodkih doma in po svetu. Obeležujemo spominske dneve in pripravljamo razstave, prodajamo voščilnice UNICEF in se udeležujemo akcij občinskega ter republiškega centra klubov OZN.

Prepričani smo, da bo naše delo tudi v prihodnjih letih uspešno teklo.

Slavica Kocjančič, 3.a
Klub OZN

NOVI LABORATORIJI NA ŠOLI

V tem šolskem letu je naša šola bogatejša za 3 nove funkcionalne učilnice za naravoslovje, ki ustrezajo zahtevam sodobnega pouka v usmerjenem izobraževanju.

Pot do teh učilnic je bila razmeroma dolga in zapletena.

Že v drugi polovici leta 1980 je šola sklenila pogodbo s Slovenijalesom, ki ga je Izobraževalna skupnost Slovenije pooblastila za posle inženiringa, za nabavo učil in opremljanje novih naravoslovnih učilnic.

Vrednost celotne investicije je bila krita z dotacijo IS Slovenije (2,176.683,58) in z lastno udeležbo (932.864,39). Sredstva naj bi zadoščala za nabavo učil in opremljanje učilnic, ne pa tudi za gradbena dela, ki so bila nujna pri adaptaciji učilnic. Ta sredstva je morala šola kriti dodatno iz lastnega dohodka.

Ker šola tedaj še ni imela dovolj lastnih sredstev, izpadla pa je tudi iz programa financiranja šol v Novem mestu za potrebe usmerjenega izobraževanja, smo do začetka 1982 uresničili le projekt nabave učil.

Prvotna vrednost investicije se je seveda v dobrem letu podražila za okoli 30 %, tako da se nam je možnost opremljanja učilnic vedno bolj odmikala.

V zadnjem hipu smo dobili pomoč Občinske izobraževalne skupnosti v Novem mestu in Slovenijalesa v obliki posojil, ki jih moramo postopno vračati do konca leta 1984.

Vrednost posojil je 210 starih milijonov, skupna vrednost investicije pa je narasla na okoli 600 starih milijonov.

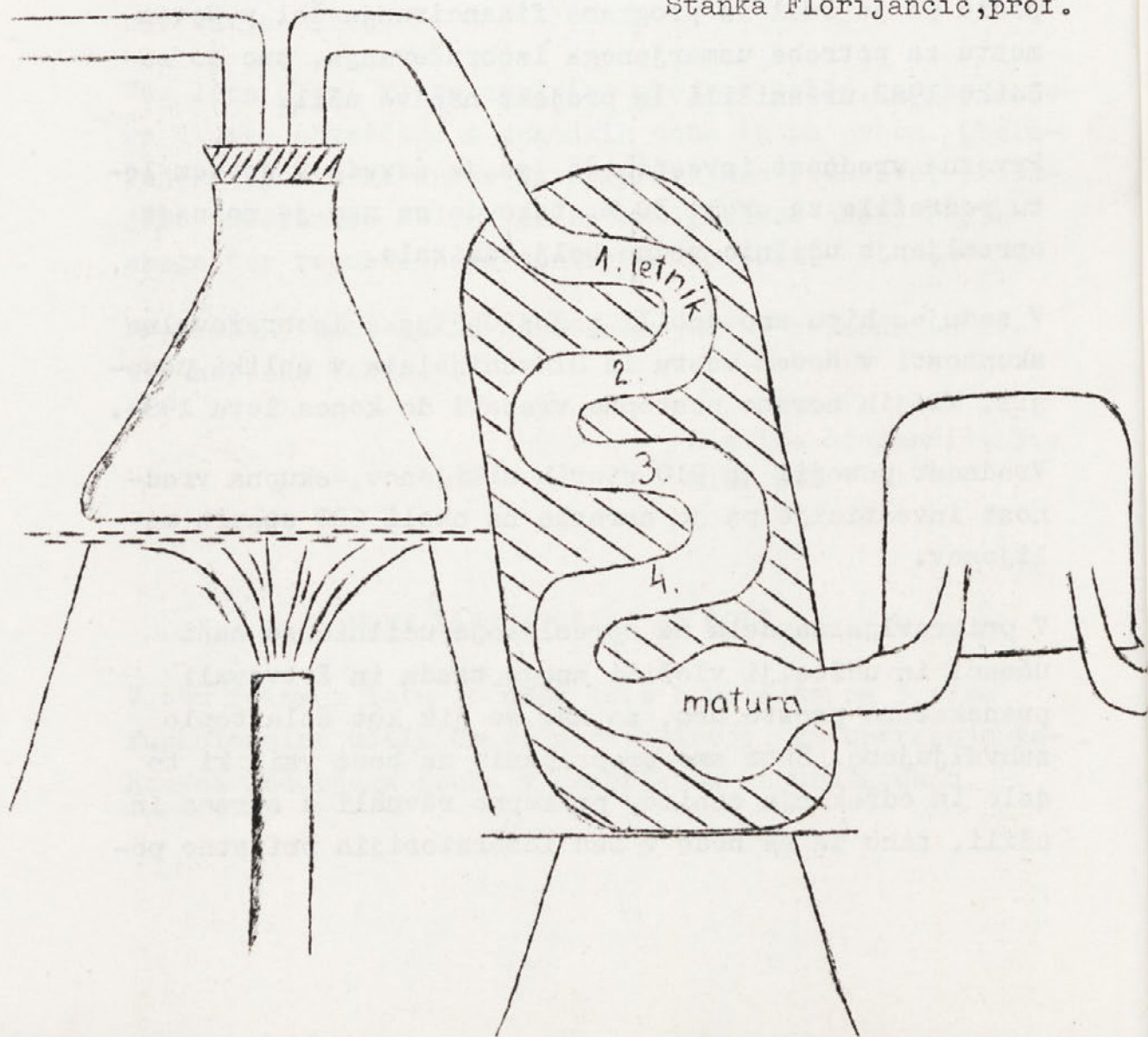
V pripravljalna dela na opremljanje učilnic so naši učenci in učitelji vložili mnogo truda in žrtvovali prenekatero prosto uro, za kar se jim kot šola toplo zahvaljujemo. Zato smo prepričani, da bomo vsi, ki to delo in odrekovanja cenimo, primerno ravnali z opremo in učili, tako da se bodo v teh laboratorijih prijetno po-

čutili tudi učenci, ki bodo na našo šolo šele prišli.

Nedvomno smo lahko veseli, da bomo posodobili pouk naravoslovnih predmetov, kar bo dvignilo raven znanja in omogočilo učencem, da se bodo po končanem srednjem šolanju brez težav vključili v delo, študij ali raziskovalno dejavnost.

Poudarimo naj, da deloma raziskovalna dejavnost na naši šoli že poteka v okviru Kluba mladih raziskovalcev, katerega člani so dosegali že doslej dokaj pomembne uspehe, ugodnejše razmere za delo v novih laboratorijih pa naj jim bodo še večja vzpodbuda.

Stanka Florijančič, prof.

POSKUS OCENE FILMA TRIJE BRATJE

Za sodobni film je zelo pomembno rojstvo italijanskega neorealizma, filmske smeri, ki se je izoblikovala kmalu po drugi svetovni vojni. Utemeljitelja sta režiserja Vittorio de Sica in Roberto Rossellini. Neorealizem se je pojavil iz odpora do tedaj uveljavljenih smeri - do filmskega naturalizma na eni in do navideznih komornih filmskih zgodb na drugi strani. Italijanski neorealizem je prikazoval dramatične trenutke v življenju malih ljudi: v Čistilcih čevljev so to poulični čistilci, v Tatrovih koles brezposelni v Rimu, v Umbertu D upokojeenci. Ti filmi izražajo sočutje do malih ljudi in prepričanje, da življenje, kakršno je v filmih prikazano, ne more in ne sme trajati še naprej. Italijanski neorealizem si je kmalu pridobil večjo veljavo in je uspel zaječiti vpliv Hollywooda na filmski svet.

V zadnjem času je v Italiji zelo dejaven režiser Francesco Rosi. Na televiziji smo že imeli priložnost videti film Rocco in njegovi bratje, dobro pa se je izkazal tudi s filmom Trije bratje. Po izjavi režiserja to ni film o terorizmu. Zdi se mi, da režiser nima prav, saj smo v filmu veliko zvedeli, kaj mislijo o terorizmu nekateri posamezniki.

Najstarejši brat Raffael je sodnik. Ta deluje proti terorizmu, hkrati pa ga na vsakem koraku spremlja strah, da ga bo ubil kdo od teroristov. Srednji brat, ki je učitelj, vidi izhod iz terorizma v uničevanju orožja, ki ni le last teroristov, temveč tudi države. Učitelj vidi izhod v prevzgoji mladine. Tudi vaščani imajo določeno mnenje o terorizmu, medtem ko se dedek in vnučka o teh

stvareh ne pogovarjata. Onadva živita ves čas z mislimi na umrlo babico, pogovarjata se o njej in deklica čuti, da mora nekaj storiti, da ne bo dedku hudo zaradi babice, zato je med njima tudi toliko nežnosti.

Smrt matere bi pravzaprav morala zbližati tri brate, vendar ves čas ne najdejo skupnega jezika. Starejši ne razume ali noče razumeti mlajšega, ko ta govori, kakšne rešitve vidi za izboljšanje odnosov v tovarni. Vendar pa se le nekoliko zbližata, ko se pogovarjata o družinskih zadevah. Nihče pa se ne dotakne problemov, ki jih ima srednji brat: mlajši ga sprašuje o ženskah, kot da bi bilo to najbolj važno, ne ve pa, da je v nenehnih skrbih za mladoletnike, katerih vzgojitelj je: ob vsakem njihovem prestopku mu je hudo. Želi, da se ne bi predajali mamilom in nosili orožje.

Zanimiva je montaža filma, ki v nekaterih trenutkih vzbuja določeno napetost. Dobro je prikazana pokrajina na jugu Italije. Kamnite hiše v vasi odražajo revščino juga: v vasi živijo le še starejši ljudje in tu je razvoj počasnejši kot v mestih. Tempo filma je zato počasnejši, kadar prikazuje vas, in hitrejši, ko prikazuje mesto.

Zelo zanimiva je glasbena spremljava: na začetku glasba vzbuja grozo, pri pokojnici vaščanke pojejo krščanske pesmi. Zanimiv je odlomek, ko srednji brat Rocco igra v cerkvi na orgle.

Film mi je všeč, čeprav sprva nekaterih dogajanj nisem dobro razumela. Je drugačen od filmov, ki sem jih navajena gledati: to ni akcijski film, ki jih imamo mladi najraje, prikaže nam aktualna dogajanja ne samo v Italiji, temveč tudi v mnogih drugih državah po svetu.

Damjana Zupan, 2.c

USTVARJAMO, USTVARJAMO, USTVARJAMO, USTVARJAMO

TEBI

Gledam gozd	Prisluškujem pticam
film	nasmehu
dekle	joku
dež	kapljam
promet	koraku
oblake	gromu
tebe	in prisluškujem ...tvojemu srcu

Iskala sem te.

Hudo mi je, ker te ni.

Všeč mi je bil tvoj nasmeh

in besede

in pogled iz oči.

Hotela sem te spet najti.

Ne tu...

Daleč nekje si se izgubil.

In smeješ se drugim ljudem.

V mojem srcu ni upanja, da te bom našla.

Pa vendar...

vesela sem, da si se dotaknil strun,

strun mojega srca.

Moje veselje je polno žalosti.

Andreja, 2.d

na
našem
podstrešju je
pajek
gnusen
debel
črn
kosmat pajek
z dooolgimi krivimi nogami

sovražim ga
on pa strmi vame in
prede
prede
prede
svojo nit...

vem
nekega dne me bo zapredel
končala bom v okovani skrinji
v njej

je
že
lobanja
mojega
pradeda
ki se je boril z
napoleonom...

prababica jo je
shranila
za
spomin

NANA

POT

Hotela sem napisati veselo pesem,
pa sem čutila bolečino.
Hotela sem vam pokazati travo, ptice,
pa sem videla samo v črno-beli tehniki.
Iskala sem pomoč,
pa ste vsi skrivali barve pod masko beline.

O PREKLETI

Nihče ni rekel: z mano, skupaj bomo iskali!
Sama sem sedela na kamnu (17 let),
toda mimo so vozili samo meroedesi
z zatemnjenimi šipami,
da ne bi videli sonca.
Šla sem peš, za soncem,
ki je bilo vsak večer enako daleč.
Pa sem srečala vas,
iskali ste isto pa ste obupali!

REVE

Šla sva samo midva,
edina iz življenja.
Sonce je bilo z nama, čutila sva ga,
pela sva veselo pesem.
Sunila sva črno pikapoko
in jo prebarvala na rumeno.
Sonce je narisalo avtoportret na streho.
Tako sva šla.
Ampak vi ste vsi zlezli v svoja bela gnezda
brez prahu in rumenega blata,
ki zacmoka pod prsti.

Skrivali ste se,
kot da imate kaj skrivati,
barve pa so vam pod maskami zbledele,
tudi spodaj ste bili beli!
Midva pa sva hodila s soncem.

Mirjam, 3.b

IMELI SO KOLINE. KOLINE. KOLINE. KOLINE.

OČA SO STALI

Z DOLGIM MESARSKIM NOŽEM V ROKAH.

Z NOŽEM. NOŽEM. NOŽEM.

UBOGO PRASE JE ZAHROPLO

IN

ZAVREŠČALO IN

ŠE KO JE OBLEŽALO V TOPLI MLAKI

(IZ KATERE BODO DELALI KOLINE)

SO MU PODRHTEVALE NOGE.

LJUDJE SO SE SMEJALI. ZADOVOLJNI...

GLEDAL SEM JIH

IN SI MISLIL

KAKO BI BILO

ČE BI

ZAMENJALI

VLOGE

???

nenó

DEŽ

Yesterday, all my troubles,...

Včeraj je začelo deževati. Dež je bil grenak, poln groze in nemoči in moja blazina se še do danes ni posušila. Potem je za trenutek prenehalo. Ne vem zakaj, ampak človek ne more jokati v nedogled. Zagledal sem se v večerno zarjo, spomnil sem se njenega ožganega obraza. Vsako poletje je bile rdeča v obraz - kot... Ne, ne bom je žalil. Bila je rdeča in posojal sem ji svojo kremo. In potem me je vedno vprašala: Saj nisem več bela, ne? Ne, sem rekel, čeprav je bila še čisto bela od kreme. Ampak, nisem hotel gledati, kako režejo njene roke njen obraz. Pa čez pet minut je sonce raztalilo kremo in bila je le še rdeča.

Kaplje so se raztopile od žalosti. Kapljale so na mojo blazino. Dež. Spet in spet. Nikakor se ne ustavi, saj so oblaki v mojem srcu pretemni in pretežki. Pretežki, tako kot delavcu jarem kapitalizma. Tako smo se učili, pa ne le učili, tudi naučili smo se gledati svet skozi to zrcalo. Vem, kaj je moj cilj, in vem, da sem na poti k njemu. Toda ona...

Smejala se je mojim razmišljanjem, moji domisleki so bili le duhoviti. Duhoviti, kakor aprilski dež. Nasmeješ se mu le, če imaš dežnik.

Vedno je govorila, da nosi njen stric Peter dežnik tudi v pasjih dneh. In to ima po njem. Zato je zraven naju na plaži vedno ležal tudi dežnik. Vesel, rumen, z roza pikami, ki so se ujemale z njenimi kopalkami. Nosila je pinky brisačo okoli ramen, ko jo je ožgalo. Vedno mi je predlagala, naj kupujem modre stvari. Modre kot nebo, kot jeans, kot njene oči. Njene oči so modre, lepe

so. Zvečer, ko sva se sprehajala, mi je nekoč rekla:
Lepe oči imaš. Rada imam modre...

Ampak, tedaj sem se ji le smejal, kajti moje oči so
sive, kot beton in kot kaplje, ki padejo na blazino.
Kot oblaki v mojem srcu.

Včeraj je odšla. "Ne vem, zakaj si sploh žalosten?"

To so njene besede. Besede, ki so sedaj v mojem srcu.
Težke. In okoli njih se zbirajo oblaki.

Yesterday, all my troubles seemed so far away...

Emil, l.d

Včasih je tako,
da ne želim več ostati.
V meni je nekaj,
kar me žene dalje,
v rušenje vsega lepega
in tistega,
kar sem z velikim trdom ustvarila.

Včasih je tako,
da žalim sebe bolj kot druge.
Da v meni ostajajo brazde,
da je v meni ledina,
da vse čaka na setev,
a že dolgo je,
kar je v tej zemlji nekaj bilo...
Zdaj, ko je zemlja izrojena,
izčrpana,
izropana,
izkoriščana in izkoriščena
do zadnjega vlakna,
do poslednjega trenutka,
ko sem daleč od vsega,
kar me veseli in zanima,
zdaj več ne živim.

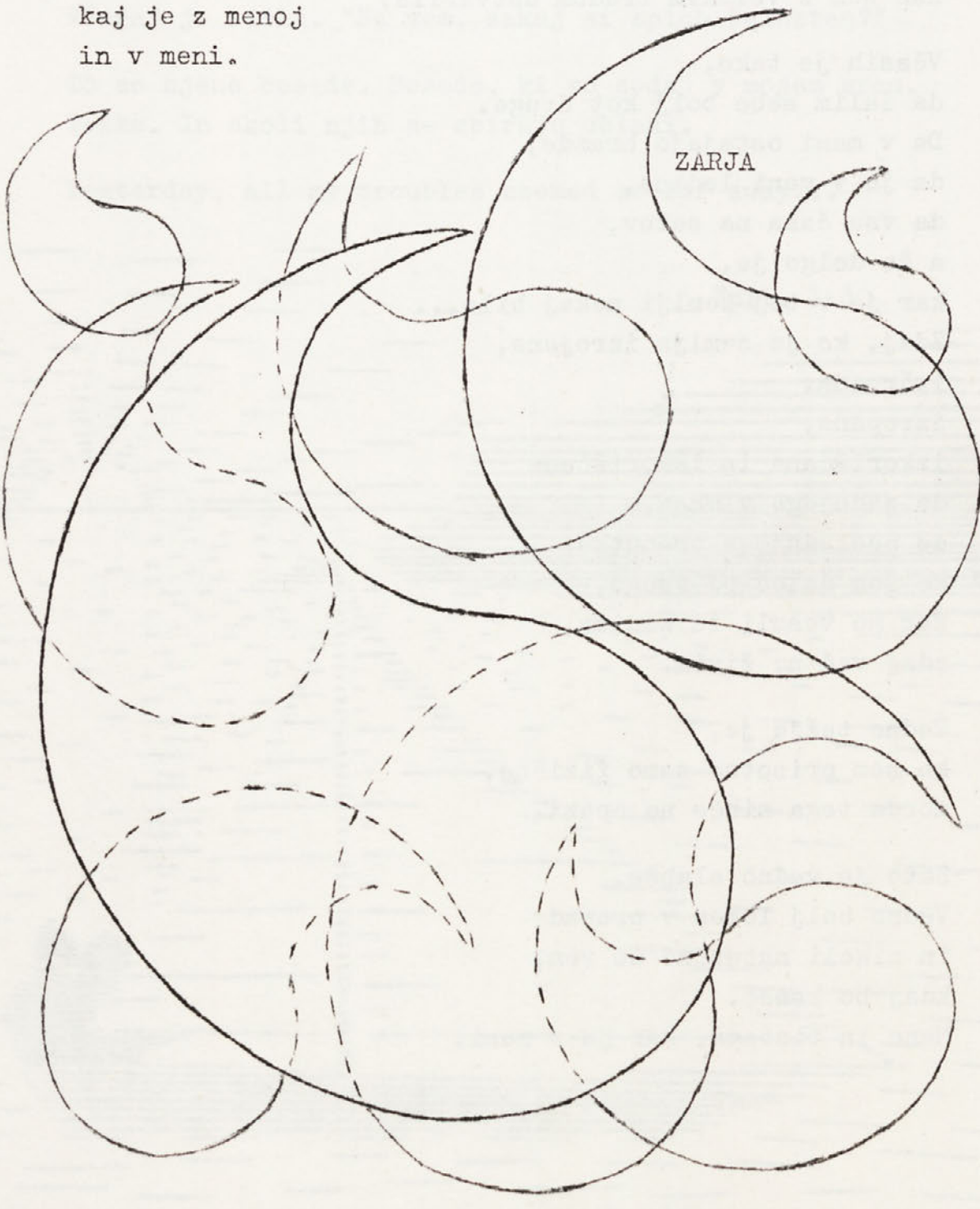
Vedno težje je,
ko sem prisotna samo fizično,
morda tega nihče ne opazi.

Zato je vedno slabše.
Vedno bolj lezem v prepad
in nikoli natančno ne vem,
kdaj bo konec.
Nene in tistega, kar je v meni.

Včasih mi je hudo zaradi sebe
in zaradi drugih.

Jaz morda opazim
kaj je z drugimi,
drugi pa ne vedo,
kaj je z menoj
in v meni.

ZARJA

A large, abstract line drawing consisting of several overlapping, elongated, teardrop-like shapes. Some shapes are drawn with solid lines, while others are dashed. The lines are fluid and expressive, creating a sense of movement and depth. The shapes are scattered across the lower half of the page, with some overlapping each other.

V temni sobi...
z zlatimi obrobami...
poslušali smo
poslušali smo
tvojo pcezijo.

V temni sobi...
z rdečimi obrobami...
gledali smo
gledali smo
krvav film.

Ah, zakaj smo vedno v tej sobi
temni sobi,
kjer se spreminjajo le obrobe?

Ah, zakaj vedno le gledamo
gledamo
le poslušamo
poslušamo

Nikoli pa NIČESAR ne...storimo... ???

Damjan, 4.d

